

prska je tu, srna nežno zaveka. Zaostalo seme javorja se vrtinči po zraku in tiho pada. Kot topla bela rokavica pokriva dišeči biser mahovnata tla. Krt rije pod zemljo, pokuka na svetlo in se znova vrne med korenine. Maline, še vse zelene, čakajo na zrelost. Jagode mi sladkajo usta.

Drevesa okoli koč iz brun so kot živa bitja, polna velikega, močnega življenja. Življenja, ki je tam, ki te čaka, da napolni prsi s čistim veseljem, z opojnostjo tišine, samote in miru. Vem, čaka me. Vedno, vsak dan. Tudi ta hip! Rad zahajam v ta kraj, kjer se sprehajam sredi srebrnih jelk in bradatih bukev. Čujem ptičje petje vsenaokrog. Sem v zavetju skal za Mestnim vrhom. Tako sta mi blizu sreča in lepota, tako blizu je to visoko življenje, izpolnjeno z globino in širino lepih doživetij! Stopiti moraš vanj, da te vzame v svoj čisti objem.

Na poti do studenca sem, čevljiček s pentljo gledam. Metulj apolon sede na cvetlico. Stopam po mahu neslišno, kot bi prisluškoval stopinjam večnosti. V meni je čudovit mir, ki ga ni v dolini. Zbrano sem vstal, pripravljen na sprejem. Veselo kot ptic na veji sem si zažvižgal pesmico. Živali, ptice in drobne živalce so se oglašale. Bal sem se za srno z mladico na paši, da se jima ne bi kaj zgodilo.

Sprašujem cvetje, kaj se skriva v tihem jutru. Pogovarjam se z drevjem in grmovjem, govorim s ptiči. Misel se topi v sanje in skrivnostno pravljico. Razkošna in krhka vaza jutra se budi. Polno luč je prižganih v travi. Niti pajčevine so polne mavričnih kapljic srebrne rose. Sklanjam se nad cvetlice, vse še tiho diha. Veselje je še v prvem sončnem žaru skrito. Bratim se z drevjem, grmovjem in skalami. Gozd ne spi več, mahajo zelene veje. Gibke sence dreves pletejo iz zgodnjega sonca čipke. Prevzema me studenec in njegov oživlajoči čar. Kakor v sanjah slepec hodim med drevjem in grmovjem, med petjem ptic in glasovi drobnih živalic. Zgodnje jutro se spreminja, toplo je junijskih vonjav. Obrisi dreva niso več sivi in nejasni. Vse je že prebujeno. Ptici pevci vnemajo drug drugega in si prižigajo pevski ogenj. Napenjam ušesa ob tej razigrani muziki, da bi slišal sleherni, tudi najmanjši šepet.

Ko se je v zraku sončna sapa umirila in pobrala kapljice rose, peruti ptičev pevcev spet zašepetajo. Spletajo gnezda iz drobnih vitic korenin in suhih trav. Smrekovala iglica na pajkovi niti meri moč rahle pomladne sape.

Trepetlika trepeta, sanjavo se umirja metulj apolon na cvetlici. Stopinje medveda gledam kot zamolklo osamelost. Nekaj tiho zazveni, zadene obme: brneča krila kačjega pastirja. Gozdni lazar leze počasi naprej – kot da sva se srečala že včeraj. Polž s svojo hišico leze v diamantne prostore mavričnih kapljic srebrne rose.

SREČA NA KOŠČKU SVETA

Objema me zvestoba gozda z zelenimi barvami, okamenela lepota skal, pokritih z mahom. Pot me pelje naprej, v samoto skal in stegnjenih dreves. Živalske tačice živčno iščejo pot, polno listja. V drobljenju kitic se iz leskovega grma oglašajo pogorelček. S tenkim, zvonkim

glasom se iz kupa preperelih vej oglašajo stržek. Obrača repek, kot bi ugotavljal, s katere strani piha. Kot skrivnostni teman čar se oglašajo kalin iz mlade smreke.

Uharica plava kot čudežna ladja in išče zavetje pred svetlobo sonca. Zelena žolna trka po suharju, kot da se igra s črkami na pisalnem stroju. Kot majhne, nevidne eksplozije ugašajo mavrične kapljice srebrne rose. Penica plije vodo iz skalnate vaze, zajema jo s ključnikom in jo spušča po grlu. Prišumi lesna sova, tiho kot list, ki pada zviška.

Strmim v ozke, visoke stožce jelk in smrek, v zaobljene vrhove bukev. Mehko bokanje smrkov na poseki me prebudi iz sanjskega sveta. Vrata koč se odpirajo, stopim v skrivne prostore kuhinje. Dragotine so tu. Pajčevina je v kotu, pajek čaka na muho. Miški sta nagrizli papir v škatli, za celo gnezdo ga je. Lesni črv škrtal v tramu, kot bi navijal leseno uro. Pod streho koč skakljata polha. Muhe na oknu so oživele.

Pot do studenca je postлана z listjem. Mah pokriva kamne in skale. Smreke in smola omamljajo nos. Rad imam ta kraj, kjer stoji kočica PD Kočevje, narejena iz brun. Jelenov studenec je tu, daje čisto mrzlo vodo. S to drobno ljubeznijo, potisnjen v ta košček sveta, sem srečen.

Stojim na pragu koč, gledam temnomodro nebo, zvezde in luno. Kresnice se dvigajo iz pritalnega sveta kot žive iskre sonca. Občutil sem, kako se je na zemljo kakor velika črna perut spustila temna noč. Slišal glasove sov in sovakov. Skovik je skovikal in klical samico k sebi. Kot potuhnjena božanstva noči so bile skale in kamni videti kot rokomavihi.

Lati lune so kot večna mehkoča sanj. Kako čisto se iskrijo migljajoče zvezde! V podnebesju gledam svetlo podobo satelita. Uharica plava kot čudežna ladja in išče zavetje pred svečavo lune. Sredi stihov nočnega gozda se oglašajo netopirji.

Pripet med veje dreves šepetam nekaj sam sebi. Noč moja črna, skrivnostna in jasna. Polno nočnih živali in ptic je okoli mene. Povsod naokrog je tišina. Tiho se oglašajo črčki, kobilice strižejo trave. Luna se dviga k polnočnemu stolpu, meni pa do spanja ni.

Gori

VERA PIPAL

*Rada bi, da boš v belem,
kadar bova se ločili.
Ne zavijaj se v megle,
ko se bova poslovili.*

*Mnogo let sva se poznali.
Rada k Tebi sem hodila.
Moja pot se bo končala,
ti ne boš se spremenila.*

*Videla boš, kje bom spala,
kje mi noga je obstala.
Ti, mogočna, bela skala,
večno živa boš ostala.*